

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 30 października 2018 r. – FL / TMD Friction EsCo GmbH**

(Sprawa C-675/18)

(2019/C 103/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FL

Strona pozwana: TMD Friction EsCo GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów⁽¹⁾ – przy przejęciu zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu na podstawie prawa krajowego, które co do zasady nakazuje stosowanie art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 2001/23/WE również w odniesieniu do praw pracowników do świadczeń związanych z wiekiem, inwalidztwem lub dla pozostających przy życiu członków rodziny w ramach uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w razie przejęcia zakładu – zezwala na ograniczenie polegające na tym, że nabywca nie odpowiada za prawa przysługujące w przyszłości uprawnienia do świadczeń oparte na stażu pracy sprzed wszczęcia postępowania upadłościowego?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy środki konieczne do ochrony interesów pracowników na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE w odniesieniu do ich praw przysługujących im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych w przypadku przejęcia zakładu po wszczęciu postępowania upadłościowego dotyczącego majątku zbywcy zakładu powinny odpowiadać poziomowi ochrony wymaganemu na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽²⁾?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:

Czy art. 3 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że środki konieczne do ochrony interesów pracowników w odniesieniu do ich praw przysługujących im natychmiast lub w przyszłości uprawnienia do świadczeń związanych z wiekiem z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych zostały podjęte, jeżeli prawo krajowe przewiduje, że

- zobowiązanie do zagwarantowania w przyszłości pracownikowi objętemu przejęciem zakładu w upadłości świadczenia emerytalnego z uzupełniającego zakładowego lub międzyzakładowego systemu emerytalnego przechodzi co do zasady na nabywcę zakładu,
- nabywca zakładu odpowiada za prawa przysługujące w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, których wysokość zostaje określona między innymi według długości stażu pracy i wynagrodzenia za pracę w chwili wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego uprawniającego do świadczeń, w zakresie, w jakim opierają się one na okresach stażu pracy w zakładzie wykazanych po wszczęciu postępowania upadłościowego,
- określona przez przepisy prawa krajowego instytucja zabezpieczenia na wypadek upadłości pracodawcy ma w tym przypadku przejmować odpowiedzialność za nabytą przed wszczęciem postępowania upadłościowego część praw przysługujących w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych w zakresie, w jakim oblicza się ją w zależności od wynagrodzenia pobieranego przez pracownika w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego, oraz

- ani nabywca, ani instytucja zabezpieczenia na wypadek upadłości pracodawcy nie odpowiadają za podwyższenie praw przyznających w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, które następuje wskutek podwyżek wynagrodzenia za pracę mających miejsce wprawdzie po wszczęciu postępowania upadłościowego, lecz odnoszących się do okresów stażu pracy ukończonych przed chwilą tego wszczęcia,
 - pracownik może jednak domagać się w postępowaniu upadłościowym dotyczącym zbywcy różnicy w wartości swoich praw przyznających uprawnienia do świadczeń w przyszłości?
- 4) Jeżeli prawo krajowe nakazuje, aby stosować art. 3 i art. 4 dyrektywy 2001/23/WE w przypadku przejęcia zakładu również podczas postępowania upadłościowego, to czy art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE znajduje zastosowanie do praw pracownika przyznających w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych z uzupełniających zakładowych lub międzyzakładowych systemów emerytalnych, które to prawa powstały już wprawdzie przed wszczęciem postępowania upadłościowego, jednak prowadzą do uzyskania przez pracowników uprawnień do świadczeń dopiero w chwili wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego uprawniającego do świadczeń, a zatem dopiero w późniejszym momencie?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania drugie lub czwarte:
- Czy minimalny poziom ochrony, który ma być zagwarantowany przez państwa członkowskie na podstawie art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, obejmuje również część nabytego w chwili wszczęcia postępowania upadłościowego prawa przyznającego w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych, która powstaje tylko dlatego, że stosunek pracy nie zostaje zakończony w związku z upadłością?
- 6) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:
- W jakich okolicznościach straty poniesione przez byłego pracownika w zakresie świadczeń z pracowniczego programu emerytalnego, które spowodowane zostały przez niewypłacalność pracodawcy, mogą zostać uznane za oczywiście nieproporcjonalne, co zobowiązywałoby państwa członkowskie do zagwarantowania w tym zakresie minimalnego poziomu ochrony na podstawie art. 8 dyrektywy 2008/94/WE, chociaż były pracownik uzyskuje co najmniej połowę świadczeń wynikających z nabytych uprawnień emerytalnych?
- 7) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte:
- Czy wymagana na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) lub art. 5 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/23/WE – równoważna ochronie z art. 8 dyrektywy 2008/94/WE – ochrona praw pracownika przyznających w przyszłości uprawnienia do świadczeń emerytalnych jest zagwarantowana również wtedy, gdy wynika ona nie z prawa krajowego, lecz tylko z bezpośredniego zastosowania art. 8 dyrektywy 2008/94/WE?
- 8) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie siódme:
- Czy art. 8 dyrektywy 2008/94/WE również wtedy wywołuje skutek bezpośredni, tak że może się na niego powoływać pracownik przed sądem krajowym, jeżeli otrzymuje on wprawdzie co najmniej połowę świadczeń, które wynikają z jego nabytych roszczeń emerytalnych, jednak jego straty poniesione wskutek niewypłacalności pracodawcy należy uznać za nieproporcjonalne?
- 9) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie ósme:

Czy instytucja zorganizowana na podstawie przepisów prawa prywatnego, ustanowiona przez państwo członkowskie – w sposób bezwzględnie wiążący dla pracodawców – jako instytucja zabezpieczenia pracowniczych programów emerytalnych na wypadek upadłości pracodawcy, która podlega państwowemu nadzorowi finansowemu, jak również która pobiera od pracodawców na podstawie prawa publicznego składki niezbędne w celu ukonstytuowania zabezpieczenia emerytalnego na wypadek upadłości pracodawcy oraz, tak jak organ administracji, może wydać akt administracyjny, spełniając przesłanki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jest organem władzy publicznej tego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 283, s. 36.